

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 352/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. B., O., zastúpeného advokátom JUDr. A. S., D., vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 2 To 19/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. B. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2009 doručená sťažnosť Ing. M. B., O. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 To 19/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. septembra 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 T 5/2008-110 z 19. januára 2009 bol sťažovateľ uznaný vinným

z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona za to, že pravdepodobne 19. marca 2008 bez vedomia Obce L. (ďalej len „obec“) ako majiteľky pravým kľúčom odomkol uzamknutú vstupnú bráničku na oplotení technologického domčeka pri vysielacom spoločnosti O., a. s., v ktorom bolo umiestnené technologické zariadenie vysielacza, následne pravým kľúčom bez použitia násilia otvoril vstupné dvere technologického domčeka, odkiaľ z bloku spracovania vstupných signálov odcudzil jeden modul – dvojitý stereomodulátor, jeden digitálny satelitný modul a tri dekódovacie karty, čím spôsobil obci ako majiteľke technologického zariadenia škodu vo výške 26 705 Sk (886,44 €). Za to bol odsúdený k peňažnému trestu vo výške 7 000 Sk (232,36 €). Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu mu bol uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov nepodmienečne. Bol tiež zaviazaný nahradiť poškodenej obci spôsobenú škodu v uvedenej sume, pričom obec bola so zvyškom svojho nároku na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie. Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom krajského súdu č. k. 2 To 19/2009-125 z 29. apríla 2009 bol rozsudok okresného súdu zrušený vo výroku o náhrade škody s tým, že krajský súd poškodenu obec odkázal s celým jej nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu ním označených práv podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľ je totiž v zmysle zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“) podnikom, ktorý je oprávnený poskytovať sieť, službu alebo sieť a službu v oblasti elektronických komunikácií bez ohľadu na právnu formu a spôsob financovania, pričom poskytovanie siete, služby alebo siete a služby v oblasti elektronických komunikácií je podnikaním podľa osobitného predpisu. Podľa § 42 ods. 1 písm. d) zákona o elektronických komunikáciách mal sťažovateľ ako podnik právo dočasne prerušiť alebo obmedziť poskytovanie verejnej služby z dôvodu jej zneužívania, a to až do odstránenia jej zneužívania alebo vykonania technických opatrení zamedzujúcich jej zneužívanie. Sťažovateľ z dôvodu neplnenia zmluvných podmienok zo strany obce na základe zmluvy o pripojení vykonal technické opatrenie zamedzujúce zneužívanie poskytovania verejnej služby tým, že odpojil zo zariadenia niektoré časti. Toto konanie považujú aj všeobecné súdy za účinný a oprávnený spôsob, ktorý sťažovateľovi umožňuje

zákon o elektronických komunikáciách. Hoci technologické zariadenie a jeho komponenty odpojené sťažovateľom sú vo vlastníctve obce, nebolo povinnosťou sťažovateľa tieto odovzdať obci ako majiteľke, pretože tým by znova došlo k zneužívaniu poskytovania verejnej služby. Obec sťažovateľovi ako podniku nezaplatila za poskytovanie verejnej služby, a preto stav dočasného prerušenia alebo obmedzenia poskytovania verejnej služby mal trvať až do úplného splnenia zmluvnej povinnosti, teda do zaplatenia ceny za poskytnutú verejnú službu podľa tarify. Sťažovateľ teda postupoval spôsobom, ktorý mu ukladá zákon o elektronických komunikáciách a ktorý sťažovateľovo konanie výslovne dovoľuje. Napriek tomu však všeobecné sudy považovali konanie sťažovateľa na jednej strane za účinné a zákonné, avšak na druhej strane za konanie naplňujúce skutkovú podstatu prečinu krádeže.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 2 To 19/2009 s tým, aby bol rozsudok z 29. apríla 2009 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie finančného zadosťučinenia v sume 50 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 292,38 €.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 2 To 19/2009-125 z 29. apríla 2009, a to z doložky právoplatnosti, vyplýva, že rozsudok nadobudol právoplatnosť hneď jeho vyhlásením 29. apríla 2009.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ prevzal rozsudok krajského súdu 10. júna 2009 a jeho obhajca JUDr. A. S. zasa 9. júna 2009. Sťažovateľ nepodal dosiaľ proti rozsudku krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť hneď jeho vyhlásením 29. apríla 2009 [§ 183 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Pri doslovnom výklade ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by preto posledným dňom zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu bol 29. jún 2009. Pri výklade priaznivejšom pre sťažovateľa, ktorý by sa odvíjal od doručenia rozsudku krajského súdu jemu a jeho obhajcovi (9., resp. 10. júna 2009), by bol posledným dňom zákonnej dvojmesačnej lehoty 10. august 2009. Keďže sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu až 24. septembra 2009, v každom prípade musí byť hodnotená ako oneskorene podaná.

Ústavný súd poznamenáva, že aj keby bola sťažnosť včas podaná, musela by byť odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv nerozhodujú všeobecné súdy.

Podstatou sťažovateľovej obrany v trestnom konaní, ako aj v konaní pred ústavným súdom je, že ním spáchaný skutok (spáchanie skutku v súlade s obžalobou sťažovateľ v plnom rozsahu priznal) bol všeobecnými súdmi nesprávne posúdený z hľadiska hmotného práva, pretože tento skutok pri správnom hmotnoprávnom hodnotení nie je možné považovať za trestný čin, ale za legitímny výkon práva vyplývajúceho pre sťažovateľa zo zákona o elektronických komunikáciách.

Podľa § 368 ods. 1, § 369 ods. 2 písm. b) a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku má sťažovateľ možnosť podať proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie z dôvodu, že rozsudok krajského súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a meniť.

Podľa § 370 ods. 2 Trestného poriadku treba dovolanie podať najneskôr do troch rokov od doručenia rozhodnutia súdu.

Z uvedeného možno vyvodiť, že sťažovateľ, ktorý vôbec nenamieta správnosť a úplnosť všeobecnými súdmi zisteného skutku, ale jeho nesprávne právne posúdenie, stále má možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Dovolanie treba považovať za účinný právny prostriedok ochrany označených práv sťažovateľa. Tým je zároveň vylúčená v tejto veci a v danom štádiu konania právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2009